

3.34. 'CLASINA MARGARETHA'

Kerngegevens

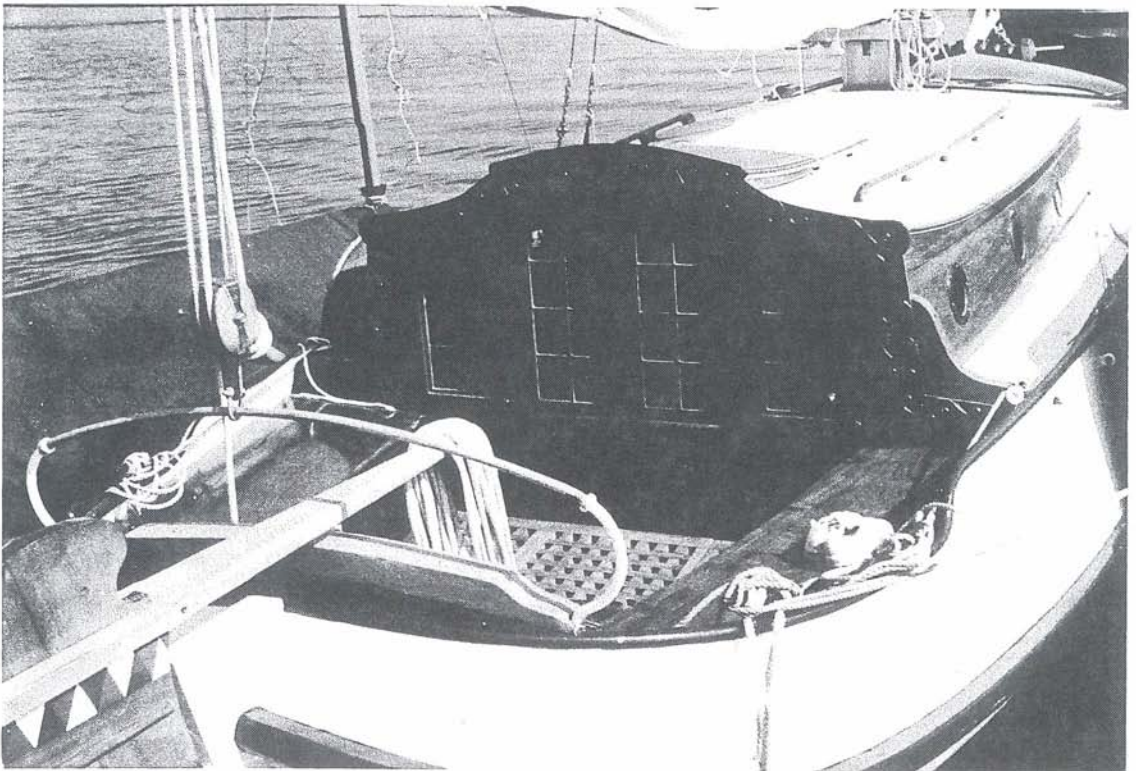
- Ontwerper: J.K. Gipon.
- Werk: Kooyman en De Vries, Deil.
- Bouwjaar: 1968.
- Maten: Lengte over stevens 7,35 meter; breedte op grootspant 2,75 meter; breedte over zwaardklampen 2,88 meter; diepgang 0,55 meter; waterlijnlengthe 6,42 meter. Waterverplaatsing 4 ton.
- Bouwwijze: Overnaads.
Vlak van 10 mm. dikte, zijden 4 mm. dikte. Geleverd zonder kajuitopbouw doch met voordek en gangboorden. Teakhouten kajuitopbouw. Koperen ronde lichtranden. Het houtsnijwerk is zelf gemaakt.
- Motor: Albin benzinemotor O21 T, 12 pk. met elektrische afzuiginstallatie. De laatste is in 1994 vervangen.
- Zeilen: Witte katoenen zeilgarderobe, bestaande uit grootzeil, botterfok en stagfok (zeilmaker Molenaar, Grouw). Verder een kluiver van bruin dacron.
- Zeilnummer: Geen.
- Kleur: Witte romp, zowel boven als onder het berghout; teakhouten kajuitopbouw. Donkergroen berghout en potdeksel.
- Interieur: Vooronder: tweepersoons dwarskooi met kastje aan voeteneind. Verder een kinderkooi en een toiletruimte.
Kajuit: twee langsbanken, aan bb-zijde uit te trekken tot tweepersoonsbed. Verder aan bb-zijde kookhoek en aan sb-zijde natgoedruimte + kastje.
- Stamboek: Plaquettenummer 1741.
- Eigenaren: 1968 - 1995 : familie J. Struyk te De Punt.
1995 - heden : familie M.M.M. Kuhlmann te Haarlem.
- Benamingen: 1968 - heden : Clasina Margaretha.
- Huidige eigenaar: M.M.M. Kuhlmann, Pieter Kiesstraat 57/zw, 2013 BE Haarlem
telefoon 023 - 320227.
- Ligplaats: Monnikendam, Noord-Holland.

1968 - 1993:

Omdat mijn man in 1954 een Juno van Van der Stadt heeft afgebouwd en we daar met vijf kinderen figuurlijk uitgebarsten zijn, durven we het wel aan om in 1967 een casco te bestellen bij Kooijman en de Vries en dit zelf af te bouwen. Kosten f. 8.900,- zonder kajuit. Wel komt er een Albin motor in, dus we kunnen varen en we besluiten om er vanaf Deil zelf mee naar huis te gaan.

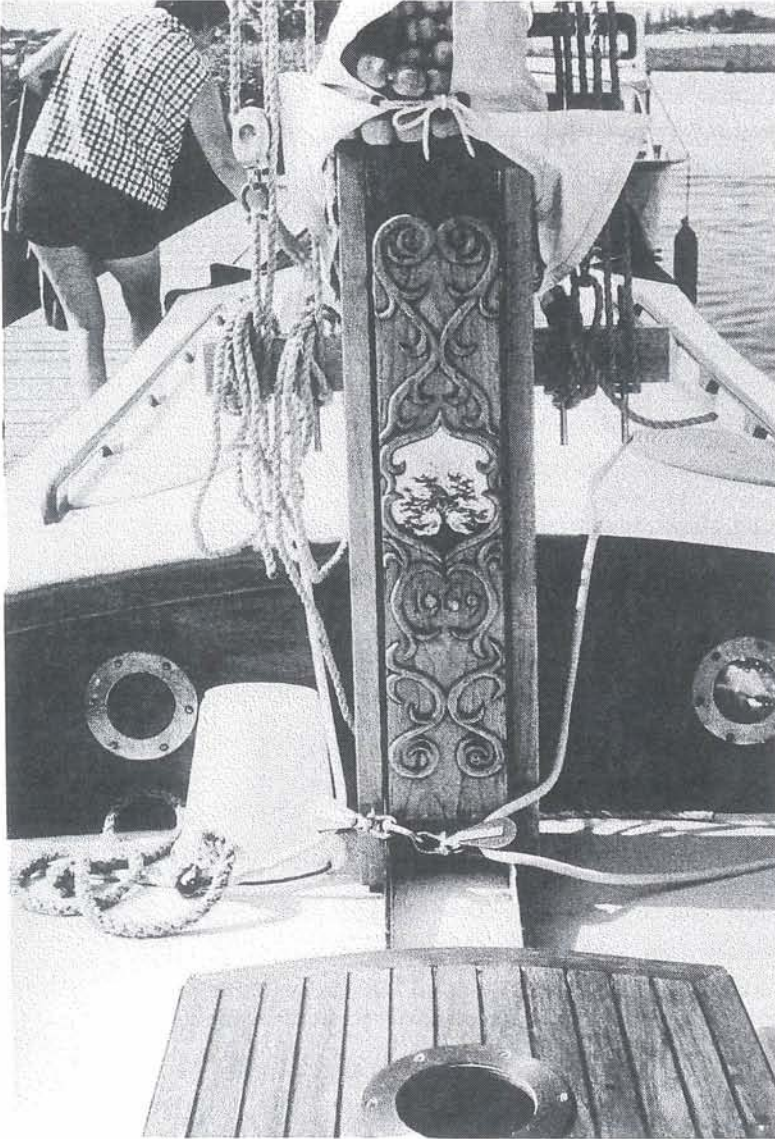
M'n man gaat twee keer een weekend naar de werf om het schip in de menie te zetten. In juli 1968 is de bol klaar voor vertrek en worden we door een vriendin met drie van onze kinderen naar Deil gebracht. We moeten er mee naar Vries in Drenthe, dus we moeten er in slapen. Papa maakt van latten en plastic een tent over het gat van de kajuit. Mama gaat naar een boer en haalt op een kruiwagen twee balen stro. Nu gaat de boot te water en vertrekken we. We hebben steeds wat mankement aan de motor, maar dat wordt in Weesp verholpen. Het wordt een leuke tocht. Als we onderweg door de bruggen gaan, kijken de mensen of we met een vuilnisschip varen. Na tien dagen zijn we in Vries en gaat de bol met een kraan de tuin in.

De hele winter zal mijn man al zijn vrije tijd besteden aan het aftimmeren en ik ga naar de 'snieschau' in Groningen en leer daar houtsnijden. Maar in juli 1969 is het dan zover: de 'Clasina Margaretha' gaat voor de tweede keer te water en we varen richting Friesland. We blijven daar drie weken om de boot te leren kennen en gaan vervolgens over Leeuwarden, Dokkum en het Lauwersmeer terug naar Paterswolde door het Reitdiep. We hebben daar al enkele jaren een stukje land gehuurd. Het Paterswolder Meer is mooi maar erg klein en toen we dan ook in Terhorne een loods konden huren hebben we dat maar gauw gedaan.

In de jaren '70 zijn we verschillende keren naar Delfzijl geweest om aan de Pinksterfeesten mee te doen. Vooral het admiraalzeilen is erg leuk en spannend. Terug in de haven op het schip van de eskadercommandant met een borrel voor de ouders en de kermis voor de kinderen zijn daarbij de hoogtepunten.

In 1974 worden we gevraagd mee te doen aan de opening van de Eemshaven. Voor het eerst het 'zeegat' uit en dat met een harde wind (windkracht 6 tot 7). De hond ligt zeeziek in de kajuit en twee kinderen zijn om het hardst aan het overgeven. De veerboot naar Borkum vaart mee en daar eten we lapskous (voor de 'liefhebber': gestampte aardappelen met rode bieten en corned beef met daar overheen een zoute haring). Terug kunnen de kinderen en de hond op de veerboot en wij vliegen voor de wind terug naar de haven van Delfzijl.

Ook Schiermonnikoog ligt voor ons in het noorden gunstig, waar we dan ook meerdere keren geweest zijn. In het begin is daar alleen een pier waar alles tegen elkaar aan ligt. De eerste keer is het vallende water vooral voor de kinderen een hele belevenis: mosselen zoeken (en eten) en harders vangen. Mama mag die dan bakken terwijl de buitentemperatuur 30 graden is.

In de vakanties naar de overkant van het IJsselmeer hebben we alle stadjes meerdere keren bezocht. Ook Muiden, de Vecht, Hilversum en Loosdrecht zijn het doel van onze tochten geweest. De Randmeren en Giethoorn zijn favoriet.

In 1976 leggen we zelf een teakdek; een heel karwei dat echter veel voldoening geeft.

Het plan om naar Zeeland te gaan is letterlijk in het water gevallen. De IJssel opvaren met stroom tegen met behulp van een motor van 12 Pk. is niet zo'n goed idee. Temeer,

omdat we constant windkracht 6 tot 7 tegen hebben. We varen dan ook niet harder dan zo'n 3 kilometer per uur.

We zijn uiteindelijk in Drimmelen gekomen waar we 3 dagen met stromende regen liggen en - na de Moerdijkbrug te hebben gezien - vinden we het welletjes en zijn we omgekeerd. Terug naar huis hebben we gevlogen; Utrecht (stad) is erg leuk, dan via de Vecht en de Randmeren richting Friesland.

Onze bol is een echt moederschap geworden - ook al omdat vier van onze kinderen zelf een schip hebben. Veel feesten worden dan ook op het water gevierd met gepavoiseerde schepen. Dat de liefde voor het varen besmettelijk is blijkt wel uit het feit dat onze kleinkinderen ondertussen al wedstrijdvaren (o.a. de Sneekweek).

Zo leverde en levert onze Enkhuizer bol een bijdrage aan de opvoeding van onze kinderen en kleinkinderen.

Daarom 'Clasina Margaretha', bedankt!